

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII
(a lui Zaheu)

SF. MC. DOCTORI FĂRĂ DE
ARGINȚI, CHIR ȘI IOAN

UN VAMEȘ MÂNTUIT: ZAHEU DIN IERIHON

Duminica a 32-a după Rusalii, prin pericopa evanghelică de la Luca 19, 1-10, ne relatează întâlnirea Mântuitorului Hristos la Ierihon cu vameșul Zaheu și momentul cutremurător al mântuirii sufletului său și al casei sale, prin primirea pe care i-a făcut-o Domnului, avându-L oaspete în casa sa. Zaheu dorea să-L vadă pe Iisus, dar și Domnul îl căuta și voia să i se descopere lui. Momentul întâlnirii cu Iisus și dorința Mântuitorului de a fi oaspete în casa sa l-au marcat profund pe Zaheu încât dintr-un vameș nedrept, lacom, corupt și neiubit de cei de un neam cu el, a devenit Zaheu cel milostiv, cel mântuit și îndreptat, ucenic al lui Hristos.

Datori suntem și noi să-L primim pe Domnul în casa sufletului nostru, așa cum l-a primit Zaheu vameșul, iar Hristos să afirme că: „Astăzi s-a făcut mântuire” vieții noastre.

Trecând prin Ierihon în drum spre Ierusalim, Mântuitorul Hristos a vindecat la porțile Cetății pe orbul Bartimeu, redându-i acestuia vederea, așa cum ne-a relatat Sfântul Evanghelist Luca în duminica trecută. Tot în Ierihon se petrece și istorisirea evangheliei de astăzi, cu pilduitoarea pocăință și convertire a vameșului Zaheu.

Acesta căuta să-L vadă pe Domnul, dar fiind mic de statură nu a reușit din mulțimea care-L urma pe Iisus. Atunci, alergând înainte, s-a urcat într-un sicomor ca să-L poată vedea mai bine când ajunge în fața sa. Zaheu avea o dorință fierbinte să-L întâlnească și să-L cunoască pe Hristos. Dar și Domnul îl căuta pe Zaheu. Prin funcția care o avea, Zaheu nu era iubit de conaționalii lui. Vameșii strâneau dările și impozitele și se puneau adesea în slujba stăpânilor romani. Erau lacomi, corupți și nedrepti.

În adâncul sufletului său, Zaheu era nemulțumit de starea sa. Acumulase o avere importantă prin multe nedreptăți săvârșite. Conștiința îl apăsa. De aceea căuta o izbăvire. Trecerea Domnului prin Ierihon era pentru el un bun prilej de a-L întâlni pe Iisus. Desigur, auzise despre El, despre învățătura și faptele Sale minunate. Ajuns în dreptul sicomorului, unde se urcase Zaheu, Hristos se oprește din drum, îl privește și i se adresează ca unui fiu. Cu totul neașteptat, Mântuitorul se autoinvită în casa lui, zicând: „Zaheu, coboară degrabă, căci astăzi trebuie să fiu în casa ta”. Zaheu dă curs chemării Domnului, coboară din sicomor și, cu multă bucurie, îl primește pe Hristos în casa sa și îi așterne masă.

În acest moment, când Zaheu îl primește pe Domnul în casa sa, dar și în casa sufletului său, are loc schimbarea profundă

a lui Zaheu. Din vameșul de până atunci lacom, nedrept și corupt, devine un om milostiv, îndreptat, dezlipit total de averea sa și alipit pentru totdeauna de Domnul.

Copleșit de prezența Mântuitorului Hristos în casa sa și de faptul că i s-a împlinit dorința să-L vadă și să-L cunoască pe Domnul, Zaheu spune: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau la săraci, iar dacă am nedreptățit pe cineva, dau împătrit”. Interesant aici este că Mântuitorul Hristos nu i-a cerut acest lucru, cum i-a cerut tânărului bogat când i-a zis: „Mergi și vinde tot ce ai și dă săracilor”. Ci l-a lăsat pe Zaheu singur să spună acest lucru, punând în evidență schimbarea profundă care s-a petrecut în sufletul lui.

Nu l-a certat că avea averi multe și nici pentru faptele nedrepte pe care le-a săvârșit. Prezența Sa în fața lui Zaheu i-a schimbat acestuia viața sa. De aceea vorbim de pocăința și îndreptarea lui Zaheu. Văzând Domnul o asemenea schimbare, a zis în auzul tuturor: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”, prin care înțelegem casa și sufletul lui Zaheu.

Dintr-un om lacom, înrobitor de rang și

avere, Zaheu devine alipit de Domnul. Acum se lasă biruit de dragostea pe care i-a arătat-o Hristos. O comoară mai mare decât toate avuțiile pe care le avea. Lăcomia și nedreptatea care l-au caracterizat până acum devin dărnicie milostivă și dreptate evanghelică, depășind cele scrise în Legea cea Veche.

Hotărârea lui Zaheu de a deveni ucenicul Mântuitorului, chipul pilduitor al convertirii sale și felul cum s-a dezlipit de bunurile materiale trecătoare din lumea aceasta, constituie învățături importante și pentru noi.

Prin dărnicie ne strângem comoară în ceruri, iar convertirea ființei noastre la viața cea nouă în Hristos ne ridică de la bunurile trecătoare ale acestei vieți la bucuriile cele veșnice ale Împărăției lui Dumnezeu.

Dacă facem acest lucru, vom putea auzi și noi ceea ce Domnul i-a spus lui Zaheu: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”. Căci și noi putem deveni „fii ai lui Avraam” prin credință, spre mântuirea noastră. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Sau bucuria dreptilor la întâlnirea cu Dumnezeu

Sfântul Evanghelist Luca ne relatează că la 40 de zile de la nașterea lui Iisus, Fecioara Maria împreună cu Dreptul Iosif și cu Pruncul s-au înfățișat, potrivit tradiției iudaice, la Templu, pentru a mulțumi lui Dumnezeu că le-a dăruit un copil.

De asemenea, ei aduc la Templu și jertfa de curățire rânduită, adică o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Aceasta are o semnificație duhovnicească deosebită, căci atât turturelele, cât și puii de porumbel simbolizează curăția și blândețea.

Dreptul Simeon așteaptă pe Mesia și-L primește în brațe pe Pruncul Iisus

La Templu, Fecioara Maria și Dreptul Iosif au fost întâmpinați de bătrânul Simeon care aștepta venirea lui Mesia, pentru că știa că nu va muri până nu-L va vedea cu ochii săi pe Unsul Domnului, adică pe Hristos, căci Duhul Sfânt îi vestise aceasta.

Despre Dreptul Simeon tradiția spune că este unul dintre cei 70 de înțelepți care au tradus din limba ebraică în limba greacă Vechiul Testament, la porunca regelui Ptolemeu al Egiptului, cu aproape 300 de ani înaintea nașterii Mântuitorului. Se spune că atunci când a tradus versetul 14 de la Isaia, capitolul 7, „Iată fecioara va lua în pântec și va naște fiu”, a înlocuit cuvântul fecioară cu tânără. A doua zi a găsit cuvântul schimbat în fecioară. Mirat, căci știa că nu este posibil ca o fecioară să nască, a vrut din nou să șteargă aceste cuvinte și să spună „iată femeia va lua în pântec”. Dar în acel moment a apărut îngerul Domnului, care l-a mustrat pentru necredința sa și i-a spus că, pentru că s-a îndoit de cuvintele profeției lui Isaia, nu va gusta moartea până ce nu va vedea și va ține în brațele sale pe Cel ce se naște din Fecioară, pe Hristos Domnul. Viețile Sfinților spun că bătrânul Simeon a așteptat cu dor venirea lui Hristos în lume, ducând o viață dreaptă și fără prihană, rugându-se lui Dumnezeu să miluiască lumea.

Binecuvântarea și prorocia Dreptului Simeon

Dreptul Simeon binecuvântează pe Pruncul Iisus și pe mama Sa, pe Fecioara Maria, și simte în Prunc prezența dumnezeiască și ca mulțumire rostește cuvintele:

„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” „Acum slobozește pe robul Tău în pace” înseamnă: acum dezleagă-l de această așteptare, pentru că s-a împlinit ceea ce s-a dorit. Pruncul Iisus este o „Lumină spre descoperirea neamurilor” care urmează a fi cunoscută de neamuri, iar „Slavă poporului Tău Israel” înseamnă slavă poporului care a așteptat această lumină prin dreptii și prorocii Vechiului Testament. Aceste cuvinte de cerere și mulțumire au fost incluse în Slujba Vecerniei către sfârșit.

Sfântul Luca mai spune în Evanghelia sa, în capitolul 2, că Dreptul Simeon a făcut și o prorocie, vestindu-i Maicii Domnului ce avea să îndure sufletul ei când Mântuitorul va pătimi pentru noi pe cruce. Sfântul Luca spune că Dreptul Simeon a rostit către Maica Domnului cuvintele: „Prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi”, prevestind astfel patimile Mântuitorului și suferințele Fecioarei Maria ca mamă. O icoană numită „Îmblânzirea inimilor împietrite” sau „Profeția lui Simeon” este prăznuită tot pe 2 februarie. Aici Maica Domnului apare fără Pruncul Iisus și cu șapte săbii care-i străpung pieptul: trei din partea stângă, trei din dreaptă și una de jos. Icoana „Profeția lui Simeon” simbolizează împlinirea profeției Dreptului Simeon și anume: „și prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2, 35). Dreptul Simeon și Prorocița Ana exprimă bucuria pe care o au Dreptii când se întâlnesc cu Dumnezeu

La Templu se afla și o femeie, Prorocița Ana, care de 84 de ani era văduvă și care aștepta în post și rugăciune mântuirea lui Israel. Și ea a fost prezentă la momentul Întâmpinării Domnului și-L preaslăvește pe Dumnezeu, făcându-L cunoscut pe Prunc

tutor. Vedem că atât Dreptul Simeon, cât și Prorocița Ana exprimă o bucurie deosebită, aceea pe care o au Dreptii când se întâlnesc cu Dumnezeu, când trăiesc intens comuniunea cu Dumnezeu.

În icoana care reprezintă această sărbătoare Prorocița Ana ține un pergament în mână, pe care scrie: „Acest prunc a adus cerul și pământul.” Înainte de nașterea lui Hristos, bărbații și femeile drepte în credință trăiau cu speranța venirii lui Mesia cel promis. Dreptii Simeon și Ana, ultimii credincioși din Legea Veche, au fost considerați vrednici de a-L întâmpina pe Mântuitorul în Templu.

Întâmpinarea Domnului – semnificația sărbătorii în cultul ortodox

În ortodoxie, la patruzeci de zile de obicei se botează pruncii și se îmbercesc, adică sunt aduși în fața iconostasului și prezentați pentru a fi binecuvântați și pentru a sluji Domnului. Dacă este băiat atunci este adus și în Sfântul Altar și închinat la cele patru colțuri ale Sfintei Mese, cu speranța că atunci când va fi mare va deveni slujitor al Sfântului Altar sau măcar capul unei familii credincioase.

Această sărbătoare nu se referă doar la Taina Vechiului Testament și la întâlnirea Dreptului Simeon cu Mântuitorul lumii, ci ea ne cuprinde și pe noi, care în Biserică Îl întâmpinăm în mod real pe Dumnezeu, fiind, împreună cu ceilalți, în rugăciune către Domnul.

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului este una din cele mai vechi sărbători religioase creștine. Avem slujbe închinare acestei sărbători, întocmite de sfinții episcopi Metodie din Patara (+312), Chiril al Ierusalimului (+360), Grigorie Teologul (+389), Amfilohie din Iconium (+394), Grigore de Nyssa (+400) și Ioan Gură de Aur (+407), dar ea este fastuos prăznuită începând cu secolul al VI-lea, din timpul împăratului Iustinian. ❖

UN DECENIU DE LA NAȘTEREA ÎN CERURI A MITROPOLITULUI BARTOLOMEU ANANIA

Se împlinesc azi, 31 ianuarie 2021, zece ani de la plecarea în veșnicie a primului Mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Bartolomeu Anania. O personalitate uriașă a Bisericii și a culturii noastre. Mare cărturar, scriitor, teolog, ierarh, cunoscător și mărturisitor al istoriei bimilenare românești, dar și apologet al dreptei credințe creștine

Recunosc că de-a lungul ultimului an l-am pomenit adesea, gândindu-mă la predicile sale deschise, curajoase, care mergeau repede la mintea și inima fiecăruia. Îl păstrez în minte ca cel care, la granița dintre milenii, a făcut diortosirea integrală a textului Sfintei Scripturi. O traducere pe care o recitesc cu drag. Și mă întreb de multe ori care ar fi reacția Înalț Preasfințitului Sale în aceste vremuri pline de încercări și paradoxuri și ce sfaturi ne-ar da...

A avut o viață bogată, înnobilită de darurile atât de diverse pe care Dumnezeu, în pronia sa, i le-a pus de-o parte. Azi îl putem cunoaște mai ales prin predicile sale, multe dintre ele înregistrate, pe care le putem asculta cu mult folos pentru noi.

Să-i cunoaștem măcar în parte biografia. Pentru a descoperi un monah și un ierarh înțelept, iubitor de Dumnezeu și curajos. Și în același timp un om de cultură deosebit.

Valeriu Anania, pe numele său de mirean, s-a născut la data de 18 martie 1921, din părinții Ana și Vasile Anania, în comuna Glăvile-Piteșteana, județul Vâlcea. A urmat școala primară în satul natal, apoi cursul secundar l-a făcut la București. S-a înscris la Seminarul Teologic Central din București și a frecventat și cursurile la liceele „Dimitrie Cantemir” și „Mihai Viteazul” din capitală.

Intră în monahism la 2 februarie 1942, la Mănăstire Antim din București, primind numele Bartolomeu. Mărturisește mai târziu că decizia de a intra în monahism, la vârsta de 21 de ani, a luat-o într-o singură zi și fără prea multe frământări. Monah de acum, Bartolomeu Anania face studii de medicină, în perioada 1945-1946, la Sibiu și Cluj și de muzică instrumentală la Cluj. Urmează cursurile Facultății de Teologie din București și ale Academiiilor Teologice din Cluj-Napoca și Sibiu, fiind licențiat la Sibiu în anul 1948.

Momentul de maxim de curaj și determinare, care de fapt îi va schimba cursul vieții, este acela din iunie 1946, când, fiind student al Universității din Cluj și președinte al Centrului Studențesc

**„Când te găsești
în fundul prăpastiei să nu disperii,
iar dacă ai ajuns în vârful muntelui
să nu amețești. Și să știi
că această a doua primejdie
este mai mare decât cea dintâi.
Pentru că în fundul prăpastiei
apelezi la rugăciune
ca izvor de putere. Când ai ajuns
în vârful muntelui, uiți de ea.”**
*Înalț Preasfințitul Părinte
Bartolomeu Anania, Mitropolitul Clujului*

„Petru Maior”, conduce greva studențească antirevizionistă și anticomunistă. Au urmat un șir de arestări și a fost expulzat din Cluj.

Din iulie până în decembrie 1947 va fi stareț al Mănăstirii Toplița. În 1948, la Mănăstirea Bistrița îl cunoaște pe patriarhul Justinian (1948-1977), căruia i-a fost colaborator apropiat timp de peste 25 de ani. Din 1948 până în 1950 va fi intendent al palatului patriarhal și mai apoi inspector patriarhal pentru învățământul bisericesc. A fost decan al Centrului de Îndrumări Misionare și Sociale a clerului, la Curtea de Argeș, unde preda cursuri de istorie bisericească și omiletică (1951-1952). Între anii 1952 și 1958 este director al bibliotecii patriarhale.

În anul 1958, Bartolomeu Anania este condamnat politic la 25 de ani de muncă silnică, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. Va fi închis la Securitate, va trece prin închisorile de la Jilava, Pitești și Aiud. După șase ani cumpliti petrecuți în temnițele comuniste, este eliberat în 1964, ca mai toți deținuții politici, prin decret general de grațiere.

Între anii 1964-1965 este, din nou, director al bibliotecii patriarhale. Din 1965 până în 1976 a funcționat, în cadrul Arhiepiscopiei Misionare Ortodoxe Române din America și Canada, ca secretar eparhial, consilier cultural, secretar general al Congresului bisericesc, director al Cancelariei eparhiale, director al Departamentului Publicațiilor, reprezentant al relațiilor interbisericești. Susține o serie de conferințe în Detroit, Chicago, Windsor și Honolulu. Redactor al revistei și almanahului Credința și al casetei de literatură Noi. Abia la 29 octombrie 1967 este hirotonit preot de episcopul Victorin al Americii.

Mai târziu, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îi acordă rangul de arhimandrit. Între anii 1976 și 1982 este

director al Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române la București. În anul 1982 este pensionat și se retrage la Mănăstirea Văratec, unde se dedică scrisului. Aici va începe revizuirea traducerii în limba română a Sfintei Scripturi.

În primăvara anului 1990, Părintele Arhimandrit Bartolomeu Anania a făcut parte din Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii, alături de clerici precum Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu sau Iustin Marchiș, dar și de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky și Sorin Dumitrescu.

La 21 ianuarie 1993 este ales Arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului. În toamna anului 2005 inițiază, demarează și coordonează acțiunea de înființare a noii mitropolii a Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului. Câteva luni mai târziu, la 2 martie 2006, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îl ridică pe Preasfințitul Arhiepiscop Bartolomeu la rangul de Mitropolit al nou înființatei mitropolii a Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului.

Poet și dramaturg apreciat și premiat, cu o operă impresionantă. În anul 1978 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar ridicarea în treapta de arhiepiscop nu l-a făcut să abandoneze scrisul. În anul 1982 obține „Premiul pentru Dramaturgie” al Uniunii Scriitorilor din România. Începând cu data de 22 noiembrie 2010 este membru de onoare al Academiei Române.

Părintele mitropolit Bartolomeu Anania și-a câștigat de mult un loc în galeria oamenilor de jertfă și abnegație deplină față de Biserica Ortodoxă și țară, schimbând de multe ori în viața sa destine și conștiințe. Sper ca și de acolo de sus, unde este acum, să vegheze asupra României și Bisericii noastre, căci avem atâta nevoie de îndrumare și ocrotire! ❖

ÎNDEMN LA CREDINȚĂ ȘI DISCERNĂMÂNT

«„Urgența numărul 1” pentru creștini în aceste vremuri este să aibă mai mare încredere în lucrarea și în puterea lui Dumnezeu decât în mijloacele lumii acesteia.

Mie mi-a plăcut foarte mult un cuvânt al Părintelui Rafail Noica, care, referindu-se la vremurile pe care le trăim, zice foarte tranșant: „A venit vremea ca Biserica, adică noi, să se lămurească precum aurul în cuptorul ispitirii, să se lepede de tot ce este străin sfințeniei ei, să se smerească până în sfârșit și să se gătească Mireasa într-o întâmpinarea Mirelui”.» (Pr. Prof. Ghe. Holbea)

❖ Acum va trebui să se lămurească credința noastră. Se va vedea, în sfârșit, ce va fi fost Biserica și ce nu. Așadar, „urgența numărul 1” este să reînvățăm să avem mai multă încredere în Dumnezeu decât în cele văzute și mai la îndemână. Să ne sprijinim mai mult pe mijloacele lui Dumnezeu decât pe mijloacele acestei lumi, mai ales când aceste mijloace ne silesc să îmbrățișăm atitudinile lumii, punând, fie și provizoriu, în paranteză rugile lui Dumnezeu.

„Acum mai aproape este nouă mântuirea decât atunci când am crezut” cf. Romani 13, 11, spune Sfântul Apostol Pavel. Este vremea când cel drept mai face dreptate și cel sfânt mai sfințească-se. Cel ce este și va să fie va veni și nu va zăbovi, și plata Lui în mâna Lui, dar este și vremea în care cel ce nedreptățește mai nedreptățească și cel ce spurcă să mai spurce cf. Apocalipsa 22, 11.

❖ Creștinii, în primul rând, se pot împotrivi prin pregătirea lăuntrică – deci mai întâi să fie ei pregătiți, pentru că, din păcate, am cam pierdut această vocație de martiri. Pregătirea interioară este esențială pentru a avea o atitudine demnă. Și, în al doilea rând, creștinul trebuie să spună adevărul. Noi nu suntem pentru revoluții; Mântuitorul Iisus Hristos nu a venit să răstoarne orânduiri politice. A venit pentru această „revoluție lăuntrică”. Deci schimbându-ne pe noi, prin această pregătire ascetică, duhovnicească, vom putea să primim de la Dumnezeu și discernământ.

❖ Pe de altă parte, ceea ce vedem astăzi este că multă lume trece printr-o experiență a singurătății. Acum avem și izolarea – vă dați seama că sunt bunici care nu pot să-și mai vadă nepoții, ca să nu se infecteze! Nepoții nu se duc, mă rog, ca să-i protejeze, dar e foarte periculos să intrăm în această logică a distanțării, a singurătății. Noi trăim astăzi într-o societate în care oamenii par să se afle în comuniune cu semenul lor prin intermediul diferitelor mijloace, și totuși cei mai mulți se plâng de singurătate. Pentru că, ce constatăm azi? Mulțimea prietenilor virtuali de pe

Facebook nu ne vindecă de această boală a lumii contemporane, care este singurătatea. Nu numărul impresionant de contacte pe rețelele de socializare, nu agendele aglomerate ale smartphone-urilor noastre ne scapă de singurătate. Importantă rămâne calitatea prietenilor și interacțiunea reală cu ei.

Dintr-o asemenea perspectivă, înțelegem că singurătatea nu se referă doar la izolarea fizică de alți oameni. Unii se simt singuri deși poate au alături familia, colegii, și vedem că această stare a fost pregătită, pentru că frustrările neîmplinirilor existențiale au fost compensate, în mod iluzoriu, în mediul virtual.

❖ Calea de întoarcere este aceeași: Evanghelia, Sfinții Părinți, Sfintele Taine, participarea la Sfânta Liturghie, spovedanie și împărtășanie cât mai des, și atunci ne revenim, ne reaşezăm. De ce? Pentru că în felul acesta oamenii află că nu sunt singuri pe pământ. Și mai află un lucru: că nu numai pământul este locuința lor. Pentru că, vedem astăzi, se vântură acest spectru al morții. Oamenii parcă acum au aflat că vor muri. Dar, în jurul lor, foarte mulți dintre ei au trecut deja la Domnul. Sunt atâtea boli incurabile! În această perioadă n-au murit numai de Covid, au murit foarte mulți de alte boli, dar atât s-a vânturat acest Covid, încât pare că a devenit așa, un fel de idol. Toată lumea se învârte în jurul acestui idol, toată viața noastră, și atunci oamenii, în loc să se întoarcă mai mult spre ei înșiși, să descopere puterea credinței, să se apropie de Dumnezeu venind la biserică, în comuniune, preferă să stea izolați. Eu cred că aceasta nu este o soluție.

❖ Și bineînțeles că acesta este și un test. Spre exemplu, vine cineva la biserică

și zice: „Părinte, dumneavoastră nu credeți în Covid?”. Și am zis: „Doamnă, e groaznic ce mă întrebați! Eu cred în Dumnezeu, cum să cred în Covid?! Există acest virus (...), dar, dincolo de toate, este puterea proniatoare a lui Dumnezeu!”. Noi, dacă nu ne învățăm să avem încredere mai mare în puterea proniatoare a lui Dumnezeu (...)

❖ Eu cred că vremurile pe care noi le trăim, așa cum spunea un alt martir al neamului, sunt vremuri de mare încercare, dar, în același timp, sunt vremuri mântuitoare. Și mai ales astăzi nu trebuie să ne despărțim de Hristos. Trebuie să fie pentru noi o stare de trezire la viața autentic creștină, pentru că în ultimii ani, știm foarte bine, lumea nu mai știa cum să-și înmulțească plăcerile, vacanțe peste tot și câte altele! Acum, dacă Dumnezeu a îngăduit această mare încercare, înseamnă că tot Dumnezeu ne dă puterea și soluția. Și, pe cât de mari sunt încercările care vin asupra noastră, pe atât de mare – infinit mai mare! – este lucrarea și puterea lui Dumnezeu, care dă peste cap orice plan diabolic.

❖ De aceea, și noi trebuie să fim curajoși, să fim demni, dar, mai presus de toate, acest curaj și demnitate trebuie să fie acoperite de o viață duhovnicească intensă: de spovedanie, de participare la Sfânta Liturghie și de împărtășanie. ❖

**Fragmente dintr-un interviu luat
Pr. Prof. Gheorghe Holbea de
Mihaela Raluca Tănăseanu, apărut
în articolul „În Hristos, moartea
noastră devine un Paști” din Revista
Familia Ortodoxă/Ian. 2021**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 31 IANUARIE - 7 FEBRUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 31.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 1.02	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marți 2.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Întâmpinarea Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie,
Miercuri 3.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 5.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 6.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 7.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 16-a după Rusalii (Pilda talanților) - Utrenia, Sfânta Liturghie